

dievarme Bryst uden at vide, at vi vaagnede op til Helvedes Rædsler. — Var det da Angsten for Sygdom og Smerte? Aa nej! Ogsaa i den Henseende følte vi os temmelig beroligede. Den store Trolldmand havde ladet sine smaa Undertroldmænd opfinde Pulvere og Miksturer, saa vi nu kunde faa begge vore Ben sat af uden at mærke noget. Og Børnene blev jo — i Trods mod Guds bestemte Anordning — bragt smertefrit til Verden i en Slags Brændevinsrus.

Men hvad var det da for en underlig Lede, der pludselig kunde snige sig ind paa os midt i vor hyggelige Livsglæde? Hvad var det for et Savn, der sugede under Hjerterødderne midt i Vellysternes Overflod?

»Der er vel nok mange af jer, som her er tilstede, der kender til den Slags Kvalme og har tænkt, at da Doktoren ikke har noget Pulver for den, saa kan den overhovedet ikke hjælpes. Men jeg skal nu prøve at gaa Forstaaelsen lidt tilhaande med et Billede fra Hverdagslivet, som I sikkert allesammen vil kendes ved. Jeg tænker paa saadan en lille Dreng eller lad os sige en lille Pige, der gaar omkring og er saa ked af alting og hverken kan le eller græde og ikke veed, hvad hun selv vil. Hun er ikke syg, og hun mangler heller ikke noget. Hun har maaske endda lige haft Fødselsdag, og rare Tanter og